

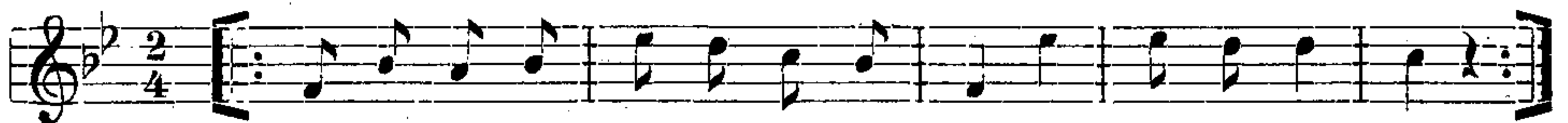
můj nejkrá - snější, nej-do - bro - ti - věj - ší pa - ne Je - ží - ši.

Ne tak touží jelen po čerstvé vodě,
jako já každý den toužím po Tobě,
ó můj nejmilejší, můj nejkrásnější,
nejdobrotivější pane Ježíši.

Račiž nás k sobě do nebe přijíti,
snažně prosím Tebe, chci s Tebou býti,
žádám Tobě v nebi věčně zpívati,
kdež Tebe velebí všichni Tví svatí.

1966.

Z Rackové.

Je - ží - ši mi - lý, jméno tvé jest krá - sný stromeček,
je - hož sem vsa - dil v srdci svém, po něm tou - žím vše - cek,

ta zahrádka, kte - rou míním, jest hrubě za - růstlá tr - ním,

v tomto svě - tě mar - ným.

Ježíši milý, jméno tvé
jest krásný stromeček,
jehož sem vsadil v srdci svém,
po něm toužím všecek,
ta zahrádka, kterou míním,
jest hrubě zarůstlá trním,
v tomto světě marným.

Avšak ta zahrádka malá,
v níž ten stromek stojí,
ohradit se pevně dala,
zůstane v pokoji;
hradbu tuto neporazí,
ani z gruntu nevyrazí,
ovoce nezkazí.

Bude mi se zelenati
v zimě jako v létě,
a ovoce vydávati
chuti velmi dobré,
když se v své úzkosti pohnu,
k tomu stromečku poběhnu,
v jeho chládku sednu,

Věčný pokoj, věčný blaho,
v nebi tenkrát bude,
když ta krmička přesladká
předložena bude,
když andělé k stolu půjdou,
svatým přednášeti budou,
s líbeznou muzikou.